

בתי המשפט

ת.א. 012835/06	בית משפט השלום ירושלים
תאריך: 20/07/2009	לפני: כב' השופט אברהם רובין

בעניין: תורג'מן אורן **התובע**

ע"י ב"כ עו"ד ד. גנסיין

נגד

הפול - המאגר הישראלי לביטוחי רכב בע"מ **הנתבעת**

ע"י ב"כ עו"ד ג. ראובינוף ואח'

פסק דין**1. כללי**

התובע, יליד 27.07.77, נפגע בשתי תאונות דרכים ביום 17.05.06 וביום 24.08.06. אין חולק על כך שהתאונה החמורה יותר הינה התאונה הראשונה. המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשאלת גובה הנזק.

התאונה הראשונה**2. הנכות**

ביום 08.07.07 מיניתי את ד"ר לוסטהאוז - כירורג כף יד - לבדיקת התובע. בחוות דעתו התייחס המומחה לתאונה הראשונה וקבע כך:

"מדובר בגבר בן 30 אשר נפצע ביד ימין כאשר היה מעורב בתאונת דרכים כרוכב אופנוע, ורכב אחר התנגש בו ונגרר יחד עם האופנוע על גדר בטיחות שבצדדי הכביש. הועבר לבית חולים הדסה עין כרם אשר אושפז במחלקה לכירורגיה פלסטית. נותח כעבור שבוע במחלקת כף יד בהדסה הר הצופים, שם בוצע כנראה תיקון של גידים מכופפים של אצבע 2 מימין ותיקון עצבי. כתוצאה ישירה מהתאונה נשארה צלקת רגישה בכף יד ימין מעל המדור של אצבע 2 והפרעות

תחושותיות באצבע. כמו כן, קיימות (כך במקור – א.ר.) קשיון של אצבע 2, אשר לא מונע ממנו יכולת אחיזה. על כן נכותו מחולקת כדלקמן:

נכות זמנית: 100% מיום התאונה ובמשך 6 חודשים.

50% בהמשך לקודם ובמשך 3 חודשים.

20% לאחר מכן ועד השלמת שנה מהתאונה.

נכות צמיתה: 7%... על קשיון נוח.

5%... על פגיעה חלקית בעצב המדיאנוס.

5%... על צלקת מכאיבה בכף יד".

אם כן, לפי תוות הדעת, נכותו המשוקללת של התובע הינה בשיעור של 16%.

3. ב"כ הנתבעת חקר את המומחה, ובסיכומיו הא טוען כי יש לקבוע שנכותו התיפקודית של התובע נמוכה מ- 16% מן הטעמים שלהלן: ראשית הפגיעה העיצבית הינה באצבע 2 בלבד; שנית הנכות מושתתת בעיקר על תלונות סובייקטיביות של התובע; שלישית הנכות שהעניק המומחה בגין הקשיון באצבע שווה לשיעור הנכות המגיע בגין קטיעת אצבע; ורביעית לצלקת אין השלכות תיפקודיות. דין טענות אלו להידחות.

המומחה ציין בעדותו כי הגם שחלק מהנכות מבוסס על תלונות סובייקטיביות, הרי שאין לו סיבה לחשוב שהתובע מתחזה או רמאי (עמ' 14 שורות 18-19). כמו כן, המומחה ציין, כי בדיקות כוח גס ועדין שנערכו לתובע לבקשת המומחה, תומכות במסקנות תוות הדעת (עמ' 14 שורות 8-10).

המומחה נחקר ארוכות לגבי השאלה האם אין חפיפה בין שלוש הנכויות שהוא קבע לתובע, והוא הסביר כי כל נכות עומדת בפני עצמה. לדברי המומחה, הפגיעה בעצב המדיאני גורמת להפרעה תחושתית באצבע 2, שהיא אצבע חשובה מאוד מבחינה תיפקודית (עמ' 8 שורות 18-20; עמ' 9 שורות 1-4 ושורות 20-24). המומחה הסביר כי

לצלוקת בכף היד יש משמעות תיפקודית, כיוון שבעת בדיקתו הצלוקת היתה נוקשה וכואבת (עמ' 10 שורות 1-2). כאשר נשאל המומחה האם אין חפיפה בין המגבלה הנובעת מהכאב בצלוקת לבין המגבלה הנובעת מהפגיעה התחושתית באצבע הוא השיב בשלילה, והסביר שמדובר בשני סוגים שונים של תחושות, ומכאן, גם בשני סוגים שונים של מגבלות (עמ' 10 שורות 11-19). אשר לקשיון הנוח באצבע, המומחה הסביר כי קשיון זה מגביל את התובע באופן מינורי יחסית. לדברי המומחה, התובע יכול לתפוס נייר בקצה אצבעותיו אך הוא לא יכול להחזיק בו אם מאן דהוא ינסה למשוך ממנו את הנייר. לאור כל האמור, גם אם הייתי מקבל את טענת ב"כ הנתבעת, לפיה לא יתכן להעניק בגין קשיון נוח והפרעה תחושתית נכות אשר הגבוהה מקטיעת אצבע, עדיין לא היה בכך כדי לשנות את התוצאה הסופית. לטעמי, לא ניתן לראות את השילוב של קשיון נוח והפרעה תחושתית כשווה ערך לקטיעת הגליל הסופי של אצבע 2, אשר מעניקה 5% נכות, אלא יש לראות את השילוב האמור כשווה ערך לקטיעת גליל וחצי, המעניקה 10% נכות, וזאת מפני שקטיעת גליל אחד בלבד אינה מונעת ביצוע של אחיזה (PINCH) יעילה, בעוד שהתובע סובל גם מקשיון נוח, אשר מגביל במעט את האחיזה.

להשלמת התמונה ראוי לציין, כי מעדותו של המומחה עולה, שכפי שאין להקל ראש במשמעות המגבלה התפקודית, כך גם אין להגזים במשמעותה. לדברי המומחה התובע יכול להרים משאות, עם מגבלה מסויימת בגלל הכאב בצלוקת (עמ' 15 שורות 4-10), הוא מסוגל לתפוס דברים בקצות אצבעותיו למרות הקשיון הנוח, והוא מסוגל להבריג ולסובב דברים, אם כי הוא חייב להסתכל על אצבעותיו בזמן העבודה, בגלל חוסר התחושה באצבע 2 (עמ' 11 שורות 18-21; עמ' 14 שורה 27). לסיכום, לתובע נגרמה עקב התאונה פגיעה בכף יד ימין הדומיננטית, ולפגיעה זו יש השלכה תיפקודית בשיעור של 16% בדומה לנכות הרפואית.

4. הפסד שכר בעבר

דו"ח הרציפות מהמוסד לביטוח לאומי (נ/4) מלמד כי התובע עבד אצל מעסיקים רבים ושונים בשנים שקדמו לתאונה. בסעיף 8 לתצהירו טוען התובע, כי בשנת 2005 הוא עבר קורס מנעולנות אותו הוא סיים בחודש מרץ 2005 (עמ' 6 שורות 18-19). בעדותו טוען התובע כי לאחר סיום הקורס הוא התמחה ללא תמורה אצל מנעולן בתל אביב, ולאחר מכן הוא שב לירושלים, ואז שבוע לאחר מכן אירעה התאונה. לפי תלושי השכר שצירף התובע, מתוך ארבעת החודשים הראשונים של שנת 2006 הוא עבד חודשיים בחברת "אחים יזדי בע"מ" לחלקי חילוף לרכב, וחודש אחד אצל חברת ש.א.י.ר.

התובע הרויח, אם כן, בארבעת החודשים שקדמו לתאונה סך של 9,454 ₪, קרי – ממוצע חודשי של 2,363 ₪ נטו לחודש, ובהצמדה להיום סך של 2,518 ₪. המומחה קבע כי התובע היה באי כושר מלא במשך חצי שנה, ולאחר מכן באי כושר חלקי למשך חצי שנה נוספת. אני סבור שלנוכח הנכויות הזמניות ולנוכח העובדה שהתובע מוצא את פרנסתו בעבודות הכרוכות במאמץ פיסי מסויים, יש לפסוק לתובע פיצוי בגין הפסד שכר מלא למשך תשעה חודשים והפסד שכר בשיעור של 50% למשך 3 חודשים עד תום שנה מהתאונה. לאור האמור, עבור תקופה זו אני פוסק לתובע פיצוי בסך של 28,615 ₪ נכון להיום. ביום 06.08.07 החל התובע לעבוד ב"אסוף אלקטרוניקה", שם הוא מרוויח סכום גבוה יותר מאשר לפני התאונה. לפיכך, לגבי התקופה שמתחילת העבודה ב"אסוף אלקטרוניקה" ועד היום לא הוכח הפסד שכר.

5. עזרת הזולת בעבר

התובע טוען כי עקב התאונה הוא נזקק לעזרה מהוריו מעבר לסביר ולמקובל בין בני משפחה בדרך כלל, והוא אף נאלץ לשוב ולגור בבית הוריו לשם כך. טענות אלו משכנעות לנוכח טיב הפגיעה ביד הדומיננטית, ולנוכח תקופות אי הכושר הארוכות יחסית שנקבעו לתובע. כמוכן, שחזרת התובע לעבודה בחודש אוגוסט 2007 מלמדת שבתקופה זו כבר פחתה באופן משמעותי רמת העזרה לה הוא נזקק. יחד עם זאת, מאחר ולתובע נכות תיפקודית בשיעור של 16% אין לגרוס שמאז ועד היום הוא לא נזקק לשום עזרה. בשים לב לשיקולים אלו, אני פוסק לתובע בראש הנזק של עזרת הזולת לעבר פיצוי בסך של 8,000 ₪ נכון להיום.

6. הוצאות בעבר

לאחר התאונה עבר התובע הליך שיקומי לא קצר, אשר הצריך אותו לבקר בבית החולים ולהוציא הוצאות נסיעה לשם כך. אשר על כן, בראש נזק זה אני פוסק לתובע פיצוי בסך של 4,000 ₪ נכון להיום.

7. כאב וסבל

בהתאם לדין, ובהתחשב בנכותו הרפואית של התובע ובששת ימי אישפוז, אני פוסק לתובע סך של 30,000 ₪ נכון להיום.

8. הפסד כושר השתכרות

התובע טוען כי אלמלא התאונה הוא היה פותח עסק למנעולנות ומרוויח סך של 10,000 ₪ לחודש. טענה זו לא הוכחה. התובע אמנם סיים קורס מנעולנות, ברם לאחר מספר חודשים שבהם התמחה אצל בעל עסק בתל אביב, הוא שב לירושלים ולא עסק בתחום זה. התובע לא הוכיח כי מאז שובו לירושלים הוא נקט בצעד מעשי כלשהו, לפני התאונה או אחריה, לשם קידום תכניתו להשתלב בעסקי המנעולנות. זאת ועוד, התובע גם לא הוכיח את טענתו לפיה אילו הוא היה משתלב בעסקי המנעולנות, הוא היה מרוויח 10,000 ₪ לחודש. לא הובאה שום ראיה שתלמד כי זו רמת השכר בתחום המנעולנות. במצב דברים זה יש לדחות את טענת התובע. לחילופין, טוען התובע כי השפעת נכותו הרפואית על כושר ההשתכרות מגיעה כדי 24%. גם טענה זו אינה משכנעת. אין שום ראיה לכך שהתובע אינו יכול לעבוד כמנעולן או בעבודה פיסית אחרת. נהפוך הוא, עמדתי לעיל על כך שהמומחה העיד כי על אף מגבלותיו של התובע, הוא מסוגל לבצע עבודות פיסיות גסות ועדינות כאחד. ואכן, בעבודתו הנוכחית מבצע התובע עבודות פיסיות, גסות וקלות כאחד, כגון – נשיאת מכשירים אלקטרוניים ותיקונים (ראו – עמ' 17 שורה 9 ; עמ' 18 שורה 3). נראה לי אם כן, שהמשפט הבא, שאמר התובע בעדותו, מבטא אל נכון את מצבו: **"אני עושה כמעט כל מה שאומרים לי עם ההפרעה ועם חוסר הנוחות ביד"** (עמ' 18 שורה 2). לפיכך אני סבור שהשפעת נכותו של התובע על כושר השתכרותו עומדת על 16%, בדומה לנכות הרפואית.

9. התובע טוען לחילופין, כי יש לחשב את הפסד כושר ההשתכרות העתידי של התובע על השכר הממוצע במשק. גם טענה זו לא מקובלת עלי. עסקינת התובע בן 32 כיום, ובן 29 ביום התאונה הראשונה. לא מדובר, אם כן, באדם צעיר שטרם בחר לו נתיב מקצועי. התובע עצמו מעיד כי הוא מוכשר רק לעבודות פיסיות, ומכאן הספק שיש לי בדבר יכולתו להשתכר באופן קבוע ורציף סכום המגיע כדי השכר הממוצע. התובע עובד ב"אסף אלקטרוניקה" משנת 2007 ועד היום, והוא השתכר בשנת 2008 סך ממוצע של 5,475 ₪ נטו לחודש (ראו – ת/1 טופס 106 לשנת 2008). סכום זה מתיישב גם עם תלושי השכר לינואר-פברואר 2009 (ת/2-ת/3). לפיכך אני קובע כי זה בסיס השכר הראוי לחישוב ההפסד כושר ההשתכרות של התובע. לאור כל האמור אני סבור שמוצדק לפסוק לתובע בגין הפסד כושר השתכרות לעתיד סכום המבטא לערך חישוב אקטוארי מלא לפי 16% נכות, שכר של 5,475 ₪ לחודש, ומקדם היוון עד גיל 67 (259.84). אשר על כן אני פוסק לתובע סך של 227,000 ₪ נכון להיום.

10. **עזרת הזולת לעתיד**
 נכון להיום התובע עובד בעבודה הכרוכה גם במאמץ פיסי מסויים, ומכאן אני למד שהצורך בעזרה לעתיד נמוך יחסית למרות הנכות הלא זניחה. כיוון שכך, אני פוסק לתובע בראש נזק זה סך של 10,000 ₪ נכון להיום.
11. **הוצאות בעתיד**
 לא הונחה בפניי תשתית ראייתית להוכחת הוצאות בעתיד, ולא נטענה שום טענה בעניין זה גם בתצהיר. לפיכך לא אפסוק לתובע דבר בראש נזק זה.
12. **ניכויים**
 אין חולק על כך שעקב התאונה קיבל התובע מהמל"ל מענק בסך 7,711 ₪ ודמי פגיעה בסך של 1,143 ₪. כמו כן, התובע קיבל תשלום תכוף בסך של 11,000 ₪. יש לנכות סכומים אלו מהפיצוי.
13. **התאונה השניה**
 התאונה השניה היתה קלה ולא השאירה אצל התובע נכות צמיתה כלשהי. המומחה גם לא קבע שנגרמו לתובע נכויות זמניות עקב התאונה השניה. בשל סמיכות הזמנים בין שתי התאונות ניתן לקבוע כי נזקי התאונה השניה נבלעו בנזקי התאונה הראשונה, כפי שהם פורטו וחושבו לעיל. במצב דברים זה, יש לפסוק לתובע בגין התאונה השניה רק פיצוי בראש הנזק של כאב וסבל. בשים לב לכך שהתאונה השניה היתה קלה אני פוסק לתובע בראש הנזק של כאב וסבל סך של 2,000 ₪ נכון להיום.
14. **סיכום**
 אשר על כן, אני פוסק כי על הנתבעת לשלם לתובע את הסכומים הבאים:
הפסד שכר בעבר	28,615 ₪.
עזרת הזולת בעבר	8,000 ₪.
הוצאות בעבר	4,000 ₪.
כאב וסבל תאונה א'	30,000 ₪.
כאב וסבל תאונה ב'	2,000 ₪.
הפסד כושר השתכרות	227,000 ₪.
עזרת הזולת בעתיד	15,000 ₪.

סה"כ

314,615 ₪.

מסכום זה יש לנכות את תשלומי המל"ל ואת התשלום התכוף בערכם תיום ולתוצאה המתקבלת יש להוסיף הוצאות משפט וכמו כן שכר טרחת עו"ד בשיעור של 13%.

ניתן היום כ"ד בתמוז, תשס"ט (16 ביולי 2009) בהעדר הצדדים. המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים.

אברהם רובין 54678313-12835/06

אברהם רובין, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן